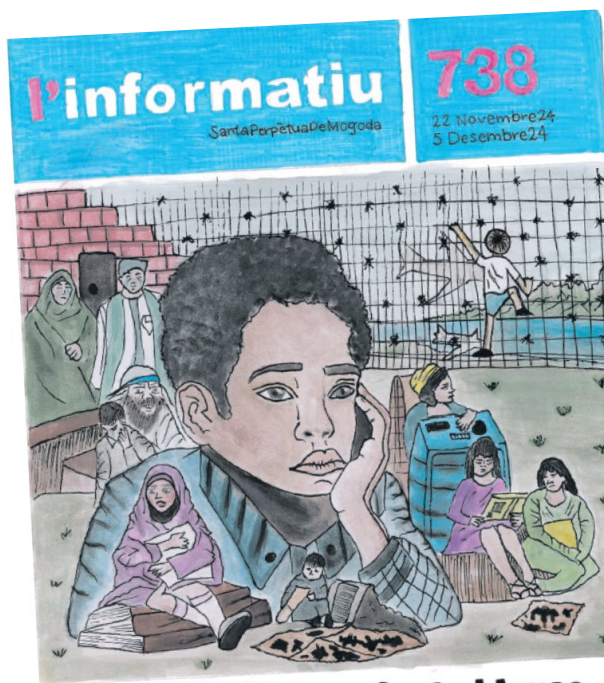

Col·laborem amb l'Informatiu

Com cada any, l'*Informatiu* de Santa Perpetua va publicar una edició especial pel novembre amb motiu del Dia Internacional de la Infància i l'Adolescència. Els continguts són elaborats pels alumnes de diferents centres educatius de la població. Enguany el tema principal va ser els processos migratoris.

L'any passat hi vam col·laborar des de l'assignatura optativa "Fem la nostra revista" de 2n d'ESO. Aquest any hi hem tornat a participar amb diverses entrevistes elaborades pels alumnes d'aquesta optativa. Els redactors de l'*Informatiu* van seleccionar i publicar l'entrevista que varen fer els nostres alumnes Valeria Soriano, Pablo Bravo i Àlex Rovira.

Especial 20N: Infants i joves parlen de migracions

Tens a les teves mans la novena edició de la infància i adolescència de Santa Perpetua elaborada per alumnes de Primària i Secundària del municipi

Han participat en aquest especial: Escola La Florida, Escola Benet de Mogoda, Escola Barcenova, Escola Santa Perpetua, Institut Escola Com Flors, Col·legi Sagrada Família, Escola Tabor Institut Escola Ibàica, Institut Rovira Forns

4 / L'entrevista

Debora Narvaja, àlies Debbie

“Ara soc molt feliç aquí”

Aquesta entrevista la farem a la senyora Debora Narvaja que és la mare d'un membre del grup. Ella ve d'Argentina i té 47 anys.

On vas néixer?
A Buenos Aires, Argentina.

A quina edat vas venir a Espanya?
Als 12 anys, el 1989.

Per què vas venir a Espanya?
Quines diferències et vas trobar quan vas venir a Espanya?

Al principi vaig començar amb l'idioma, perquè jo no tenia ni idea de parlar en català. Després algunes coses que no són tan diferents, però jo vivia en una casa i de sobte vaig anar a Barcelona que eren tots blocs de pisos. I jo vaig viure en una zona de Santa Perpetua semblant a La Florida, tot de cases, i de sobte vaig anar a viure a una ciutat. En acabar, algunes coses com el menjar, que eren diferents tot i que ara ja hi ha de tot a tot arreu. Llavors va ser difícil trobar coses típiques d'Argentina, evidentment ara és superfàcil.

Quina va ser la teva idea abans de venir a Espanya?

Jo tenia molta por, perquè al final vaig deixar, amb 12 anys, Argentina, la família, els meus amics de sempre, la casa, tot. Llavors tens por, certa tristesa i després no sabem què ens ofereix en un lloc nou, que al final és un altre país, també que has d'agafar un avió, no és que se'n va a Madrid, és que al final són

moltes hores de vol i llavors ets petit i tot set fa un món i sobre tot tenia molta tristesa.

Et va costar molt aprendre català?
Avui dia no el parlo perfecte, però sobretot els dos primers anys, llavors quan jo estava diava, hi havia setè i vuitè, i a mi aquells dos anys, van ser els que realment, vaig aprendre. Ja després quan vaig passar a l'institut ja el tenia per la meua. Els professors van ser els que més em van ajudar.

Encara tens l'accent del teu país?

Sem més amb els meus pares, però sí que és veritat, que quan estic amb la família em surt una mica l'accent.

Com et vas sentir en deixar tota la teva vida d'Argentina?

Al principi vaig sentir molta tristesa, perquè clar jo aquí no tenia amics, l'únic que tenia familiar eren els meus avis i els meus pares, també els meus cosins, que era amb els que més passava el temps. Llavors estàvem només nosaltres cinc,

els meus germans i els meus pares, i estàvem sols, i es feia dur, era una mica trist, perquè trobes a faltar els teus amics i la família.

totes les assignatures, era el més difícil.

Vas fer amics ràpidament?
Sí, amics sí, que en vaig fer. Els meus amics se'n reien de mi per la meua manera de parlar. Era només quan arribava que no estaven acostumats.

Vas tenir dificultats al venir a Espanya?

No, les dificultats que vam tenir van ser que quan nosaltres vam arribar a Espanya no teníem habitatge, perquè els meus pares van haver de començar una nova vida, llavors vam haver d'estar en un hotel. Al cap de dues setmanes vam trobar un pis.

Trobes a faltar alguna cosa en especial d'Argentina?

Trobo a faltar Nadal com es fa allà, Sant Joan (sobretot els petards), els menjars típics d'Argentina i els amics, però jo aquí soc molt feliç.

Quin és el teu punt de vista ara sobre Argentina?

És un país que no deixa de continuar creixent, encara que li costa molt perquè sempre està

en temes de crisi i a la gent li costa molt arribar a fi de mes. Aquest va ser el motiu pel qual vam venir a Espanya, perquè els meus pares volien un futur millor per als seus fills i per a ells mateixos. Ara miro que el tema continua igual. Parlant amb els meus amics de quan jo era petita n'hi ha molts que se'n han anat per seguir lluitant i jo sé la pena que et fa.

Et peneixes d'haver vingut a Espanya? Per què?

No, perquè al final no va ser una decisió meua, va ser una decisió que van prendre els meus pares, jo no podia dir que no i jo crec que la meua mare no se'n peneix perquè ens va donar una millor vida: ens ha donat estudis i tot això que ella volia donar-nos i ella viusque bé.

Tenies família a Espanya abans que viaguessis?

No, teníem uns amics, uns pares d'uns amics meus, que quan vam venir, els vam anar a veure, res tres dies, que viuen a Málaga. Nosaltres vam venir cap aquí i sí que és veritat que amb ells ens vam estar veient sobre tots els primers anys, després ja sí que nosaltres ja ens vam anar fent més grans i cadascun va anant a la seva, però al principi l'únic que teníem de referència, eren uns amics a Málaga, i no coneixíem a ningú més.

Àlex Rovira, Valeria Soriano i Pablo Bravo
2n d'ESO
2024 Rovira-Ferrà